

Bemærkning, og jeg haaber, at heller ikke Andre ville komme ind derpaa. **Ordføreren:** Da Ingen Mand har begjært Ordet, saa antager jeg, at Debattem hermed vil kunne afsluttes. Jeg antager ogsaa, at den tekniske Side af denne Sag, nu er saa tilfulde behøvet, at jeg ikke som Ordfører behøver, at anføre noget Yderligere med Hensyn til samme. Jeg skal derfor endnu kun fremhæve en enkelt Betragtning, for at nærede Medlemmer, der have bragt forskellige andre Betragtninger frem under denne Debat, i kunne blive i Stand til, at bedømme, hvad der har været medvirkende til, at Udvalgets Klerikal har ment, at maatte indtage en saadant og uoffelig Position til denne Sag, som det har gjort den samme, som det havde indtaget under den tidligere Behandling af Sagen her. Hvad den ærede sidste Tale i fremdraget var selvstændig, ikke noget Nyt, for os. Det var nemlig Noget, der ligger i Luften, og idet det var Noget, som Ingen, der bevæger sig inden Thingenes Omraade, kan være uberørt af. Men der er en anden Betragtning, som har været afgjørende for os. Og jeg vil sige, som sagt, det Klerikal, paa hvis Begjæring jeg fører Ordet, at lægge den frem for Thinget til Bedømmelse. Jeg beder endret, at her ikke er Tale om en Skattereform, af sædvanlig Art, at der ikke er Tale om Reform af en Stat, der i samme samtlige Statsborgere. Det sædvanlige ved Skattelove, er jo, at der i samme samtlige Statsborgere. Se vi hen til den Toldloven, saa vide vi jo, at enhver Børger, der vil bryde disse Bæver, kommer til at bære sin Del af Tolden paa dem, og se vi hen til Indkomstskatten, saa vide vi jo, at vi alle maa bære vore Skuldre for, at bære denne Stat, naar den paalægges, efter den Formuesstilling, som vi nu engang indtage. I Heri er der derimod kun Tale om den Bestaatning af den Virksomhed, og et indskrænket Antal af Medborgeres Virksomhed. De have sat deres Tid, deres Kræfter, og deres Kapitaler i denne Virksomhed, og de have for at kunne bryde denne deres Virksomhed, maatte gindrette sig efter de Love, som Staten engang har givet for den som Gjenstand for Bestat-

ning. Men det forekommer mig, at naar Sagens Stilling er denne, at det da ogsaa er en yavviselig Pligt, naar man vilde gaa over fra det Gamle til noget Nyt, at man maa være fuldkommen opmærksom paa det, der er i dette Ny, og det er noget (Guds) noget, der vil Derved, for sig selv, at siges noget paatrængende. Nødvendigt, som det kan værfærdiggjøre, at man, som Hensyn til det Hele, ser bort fra, at det kan medføre Ruin for den Enkelte. Og, naar vi nu trods alle Dervedelser, og Dervedelser, er ikke nye, idet vi ikke have forandret den Ansvar af Sagen, som vi af den Først af kom til, maa nære den Dervedelse, at i den Sættelse, er det oplyst, der og der en Gærtning for, at det er noget Bedret, noget vel Dervedelse, noget paatrængende Nødvendigt, saa ville vi derfor ikke af Hensyn i enten til det ene eller det andet, kunne forsvare, at vedtage en Forandring, som vi vide maa gaa, ruinerende, den iver, ikke saa Medborgere, som kun staa i det Forhold til Staten, at denne har benyttet deres Virksomhed for derigjennem, at kunne fylde den Statskassen med den samme ringede, aarlig Indtægt, og det er det Hensyn, som har gjort vore Stilling i denne Sag, aldeles reelt, og bestemt. Vi se os ikke i Stand til, at paatage os, i Ansvar for, at i tilværelsen, som Forandring, i det Bestaaende, og vi foreslaa, derfor, Thinget, at anvendes tilbage til den Bestaatning, som det i den Gang har taget under denne Sags tidligere Behandling.

Brasch: Den høitærede Minister har i Dag som sædvanlig med stor Moderation og med stor Hensynsfuldhed fremsat de Bemærkningerne, som han havde at gøre til de Udtalelser, der fra min og Andres Side, være fremkomne. I dag, og sjøndt jeg nok tror, at der sandsynligvis er noget i sig selv, at siges i den Anledning, skal jeg dog undlade det, da det, som jeg endnu vilde kunne have at sige, ikke er noget Besættligt. Naar det er det ærede 5te Medlem, som i sin Rede (Aling), idet han anlytlig henvendte nogle Ord til mig, havde den Belibte, at skilte mig, havde det Sagkundskab, og god Villie, som den dog, i tillige, indtalte den Mening, at man ved Siden af disse, to Gjenstande, gjernere kunde besidde en dertil, og nærlig